

Børnenes Opdragelse.

Fru Redaktør!

I mit Brev af 17. ds. tillod jeg mig at bede dem om i „Hvad vi vil“ at gøre opmærksom paa, at det Referat, hvorefter jeg skulde have sagt, at „det var heldigst, at Forældrene selv opdrog deres Børn,“ var urigtigt. Da dette paa Grund af en Misforstaaelse ikke er sket, beder jeg Dem om Plads for et Par Linjer om mit Syn paa denne Sag.

En Tanke som den, der tillægges mig i ovennævnte Ytring, er ikke blot fuldstændig uforenelig med min egen Opfattelse af Ansvarsforholdet mellem Samfundet og den opvoksende Slægt, men den strider ogsaa absolut mod den Anskuelse, jeg, hvor jeg har optraadt paa det refererede Møde, har søgt at hævde: den socialistiske. Det forekom mig derfor selvindlysende for enhver, der kendte mit Standpunkt, at Referatet maatte bero paa en Misforstaaelse.

Socialismen følger jo nemlig i dette som i andre Samfundsspørgsmaal den historiske Vej, og historisk har Udviklingen været denne: længst tilbage i Tiden træffer vi Samfundsformer, hvor Forældrenes Myndighed over Børnene er uindskrænket. Ingen har Ret til at blande sig ind i deres indbyrdes Forhold; ingen kan mere forbyde en Abraham at dræbe sin Søn Isak end at slagte et andet Stykke Kvæg, der tilhører ham. Senere ophører Børnene vel at være Faderens Ting; men selv langt fremskredne Samfund kender — ud over en Nægtelse af Faderens absolute Ret over Barnets Liv — ingen eller kun en yderst ringe Indgriben fra Samfundets eller Statens Side i Forholdet mellem Forældre og Børn. Vi skal langt frem i Tiden, før der er Tale om, at Forældrene har Pligter overfor deres Børn. Men selv efter at saadanne, moralsk eller religiøst, længe har været opstillet, staar Samfundet i Aarhundreder som passiv Tilskuer uden at gøre Fordring paa at skaffe dem Hævd. I alle disse Tider kan der, hvor der i det hele taget kan siges, at en Opdragelse finder Sted, ikke være Tale om andet end, at det er Forældrene, der maa sørge og have Ansvaret for Børnenes Opdragelse. Vi skal helt frem til den nyeste Tid, før det anerkendes, at ikke blot Forældrene, men Samfundet har uafviselige Pligter og et Ansvar overfor Børnene. Ja, anerkendes det egentlig i Almindelighed i vore Dage? For de allerfleste staar Samfundets Ret til at gribe ind mellem Forældre og Børn som et Overgreb overfor Forældrenes naturlige Ret. Men for dem, der søger af den historiske Udviklings Spor i Fortiden at finde den Retning, den vil tage i Fremtiden — og til dem hører de moderne Socialister — staar det klart, ikke blot at denne Ret og dette Ansvar eksisterer, men at de med hver Dag bliver større, og at de Krav, Samfundet for sin egen Skyld maa stille til den opvoksende Slægts Opdragelse, bliver altfor mægtige til at deres Tilfredsstillelse kan overlades til de Tilfældigheder, Forældrenes individuelle Karakter og Evner altid maa frembyde. Fuldt ud vil disse Krav først kunne ske Fyldest i et Samfund, som det Socialismen arbejder for, hvor den enkeltes og hele Samfundets Interesser fuldt ud er fælles; men allerede nu viser det sig, at det baade økonomisk og moralsk er umuligt for langt de allerfleste — og det ikke

blot de daarligst stillede — Forældres Vedkommende at opfylde Fordringer, vore Børn har Ret til at stille til Samfundet med Hensyn til deres Opdragelse.

Naar man har faaet Øje for denne Udvikling, hvor Børnene fra at være deres Forældres Ejendom mere og mere gaar over til at blive den vigtigste Genstand for Samfundets moralske Virksomhed, kan man selvfølgelig umuligt opstille som en almengyldig Sætning, at Børnenes Opdragelse helst maa overlades til Forældrene.

Gerson Trier.

Som det ses af foranstaaende blev Misforstaaelsen i det omtalte Referat ikke rettet, vi beklager det ikke, da vi derved har faaet en fyldigere Udtalelse af Hr. Gerson Trier om denne for Samfundet saa vigtige Sag.

Red.

Amerikanske Kvinder.

(Fortsat.)

Jeg tror i det hele taget, at Amerika er et godt Land for Kvinder, om ikke helt et Paradis, som jeg i det første begejstrede Øjeblik var tilbøjelig til at tro. I Særdeleshed er det intet Paradis for de kvindelige Lønarbejdere (wage-earning); jeg maa med Flid bruge dette Ord, thi i Amerika regner alle Kvinder sig for Arbejdere. Ved at tale om Lønarbejdere (wage-earning women) kommer jeg til at tænke paa, hvor meget der gøres for en paalidelig Arbejdstatistik f. Eks. i Washington og Boston og flere andre Steder, en Statistik, som staar højt over alle andre Landes. Som et Eksempel paa, hvor omhyggeligt Regeringen tager den Sag, maa jeg fortælle, at den forrige Aar sendte et meget intelligent Ægtepar, Præsten Brooks og Fruen til Berlin, for at undersøge Aarsagen og Virkningen af Socialismen. Resultatet af denne Undersøgelse blev trykt i et stort Værk. Vore kgl. Kommissioner her i Europa er ren Humbug i Sammenligning med den amerikanske Maade at finde Sandheden i Arbejdsforholdene. Paa samme Tid maa vi tilstaa, at Socialisterne høres med ganske anderledes Ro og vises langt mere Tillid her end paa den anden Side af Atlanterhavet. Skulde man tro, at Socialister forgæves søgte en aaben Plads i New-York den 1ste Maj til at holde et offentligt Møde? Det var en Skandale for Byen, at den ikke vilde bevilge dem en saadan. Man maa nu heller ikke tro, at New-York er en amerikansk By, den er en kosmopolitisk Stad, og at dømme Amerika efter den, vilde være en stor Uretfærdighed.

Jo længere jeg kom imod Vest, des mere interesseret blev jeg i alle de sociale Muligheder her findes. Det er dog ikke al Tid Tilfældet, at Lønnen er højere i Vesten. Det kommer an paa, hvorledes Industrien er organiseret. Som et Eksempel paa høj Løn for Fabrikspiger maa jeg omtale en Skotjfabrik i Massachusetts, hvor de unge Piger tjente fra 2 til 4 Pund Sterling (32—64 Kr.) ugentlig.

Jeg holdt Foredrag for dem i deres Klublokale, som var udstyret efter de mest æstetiske Fordringer, medens mine Tilhørere i Tale, Klædedragt og Maade at være paa, ikke stod tilbage for Landets øvrige Damer.

I Toledo og Ohio, hvor jeg havde Lejlighed til at gøre en meget omhyggelig Undersøgelse i Lønforholdene, fandt jeg Kvinderne lønnede saa lavt som med 12 Shilling om Ugen (efter danske Forhold 6—7 Kr.). Dog Grunden hertil var væsentlig de uhyre Indvandring af lavt lønnede Kvinder fra Evropa.

En Ting er dog alle Steder kendelig i Amerika blandt de kvindelige Arbejdere, at de har langt større Selvfølelse end i Europa; selv i de raaeste Forhold fandt jeg ingen Kvinder staaende saa lavt som den kvindelige Type i Holloway og Whitechapel i London.

Overalt fandt jeg den mest levende Interesse for Kvindesagen og for at faa at vide, hvad de europæiske Kvinder foretog sig for Kvindens Ligestilling og Stemmeet. Det gør et mærkeligt Indtryk paa os europæiske Kvinder at se den overordentlige Aabenhjertighed, Ligebløds og Iver for at lære noget nyt og Lyst til at føre et igennem i deres egne Forhold, hvis det efter deres Mening er et Fremskridt. Der er i Sandhed en slaaende Kontrast til os konservative engelske Kvinder.

Som en Følge af den amerikanske Energi er Organisationen langt fuldkomnere end i England. F. Eks. er den kristelige Afholdsforening en Mønsterforening og omfatter Tusinder og atter Tusinder af Kvinder. Det lille hvide Baand, som er Emblem, ses over alt, paa Jernbaner, paa Dampskibe, i Hoteller, i Hjemmene, paa Kontorer og i Hospitaller, baaret af Masse af Kvinder.

Man ser Kvinder mere i det offentlige Liv der end her. De er ansatte som kvindelige Inspektører i Fabrikker, som Politio Matroser, ikke at tale om den vide Maade der findes for kvindelige Læger og Præster i Amerika. I Washington arbejder mange med ved den finere Udførelse af Dollars sedler. I nogle Stater er de Fængsels inspektører. Med Hensyn til Stemmeretter da har de den ikke, naar man undtager Wyoming og Kansas, og man sporer heller ikke saa stor Interesse for Politik blandt Kvinderne der som her i England.

(Efter „The Woman's Herald“.)

En sandfærdig Julehistorie.

Pennetegning.

(Sluttet.)

„Farvel, Doktor! Farvel og paa Gensyn!“

„Farvel, Hr. Fuldmægtig, gid De maa have Lykken med Dem og finde Deres Hjertenskær! Glædelig Jul, begge to! Glem ikke . . .“

Men hvad det var, de ikke maatte glemme, fik de aldrig at vide, thi en heftig Omfavnelse fik Frøkenen til at glemme alt andet for sin Yndlings røde Kinder og brune Øjne, der straaede saa fornøjet, og for den glade Stemme, der bød hende Velkommen.

Doktorens Blik blev ved at følge de to Damer, indtil de forsvandt inde i Salen, men Frøken Else Gylling var ogsaa en Skikkelse, der nok kunde tiltrække sig Opmærksomhed. Frisk og rødmsuset som et Vinterbælt, kraftigt bygget, men slank og smidig, gult Haar og brune Øjne, og med en Mund, hvis fine Buelinie i Forbindelse med den korte Hage